

На 26 октомври — Димитровъ-денъ — капитанъ Филиповъ и азъ, придружени отъ нѣколко конника отъ ескадрона на подпоручика Топалова*) утидохме въ обѣздъ по линията въ дѣсно отъ позицията по направление къмъ Дѣсчанъ кладенецъ. Когато стигнахме при нашия митнически пунктъ, видѣхме при сръбския много сръбски войници. Растоянието между митническитѣ пунктове е около 100 метра; ний се поспрехме малко до самата линия; въ това врѣме излѣзе единъ офицеръ и прѣдъ очитѣ ни даде нѣкаква заповѣдъ на единъ конникъ и послѣдния изчезна, а офицера поиде къмъ насъ. Обаче ний не го дочекахме и въ галопъ трѣгнахме по линията; прѣди още да изминеме повече отъ 300 метра, чухме отъ прѣдѣ ни нѣколко изстрѣла и куршумитѣ паднахъ около насъ. Спрѣхме се. Залпа се повтори и ний слѣдъ късо съвѣщане — върнахме се на позицията, кждѣто намѣрихме нашитѣ готови за сръщанье нападение отъ страна на сърбитѣ. Тѣ бѣхъ видѣли какво се случи съ насъ. Сърбитѣ не направихъ никаква друга постѣпка, но отъ този день почнахъ много често да стрѣлятъ върху нашитѣ патрули, за което ний донасяхме въ щаба на Западния отрядъ, като искахме разрѣшение да отговаряме въ подобни случаи, но положителенъ отговоръ не получвахме.

На 27, нашитѣ войници доведохъ на бивака ни двама избѣгнжли сръбски въоръжени войници:

*) Подпоручикъ Топаловъ бѣ енергиченъ офицеръ при изпълнение обязанностей си, за това и ескадрона му да-леко надминаваше този на подпоручика П. Той бѣ въ Трънския отрядъ. Старши на коннитѣ, които бѣхъ съ насъ, бѣ храбрий шинченски борецъ отъ 1878 год. старший ун.-офицеръ Казановский — (руссинъ).